

Дванадесета глава НЕОЧАКВАН ГОСТ

Емо се наобядва с каквото намери и се излегна на дивана. Изведнъж звънецът рязко и силно прониза ушите му и той го “благослови” наум. Бързо скочи и отвори входната врата. Там стоеше неговата класна ръководителка!

Емо остана неприятно изненадан.

- Добър ден – каза тя.

- Добър ден – отвърна все още изненадания Емо. – Заповядайте... влезте – измърмори той и класната му се вмъкна вътре.

- Добре си тук.

- Добре съм.

- Имате голяма библиотека. Четеш допълнително.

- Ами! Толкова ми остава време.

- Не ти остава време ли?

- Не ми остава за такива неща.

- А за какви?

- Естествено, уча се уроците.

- Толкова време?

- Не, вечер. Само вечер си уча.

- А цял следобед какво правиш?

- Спя.

- Спиш?

- Да. Иначе не мога.

- Мъчи се да не спиш толкова много.

- Предпочитам да не дремя над учебниците.

- Хм! А как върви със съучениците ти?

- Кое как върви?
- Всичко.
- Нормално.
- Няма ли някакви неприятности? Например с Кирил.
- Не.
- Разбрах, че не сте в добри отношения.
- С кого?
- С него.
- С Кирило?
- Да.
- Който ви е казал това, е излъгал.
- Аз мисля, че не е.
- Кой е той?
- Все някой е.
- Ясно. Имате доносчик.
- А, не! Съвсем страничен човек е.
- В нашия клас странични хора няма. Ако нещо е излязло, то страничен човек не може да го изнесе.
- Както и да е. А любовта как върви?
- Коя любов?
- Ами там, твоя приятел Славчо и Станислава. Нали са двамата?
- А, не! Няма такива неща.
- Как да няма? На мен не ги разправяй тия работи.
- Може. Аз не знам.
- Не си гледат уроците, ами...
- То си е тяхна работа.
- И Райчо, и той.
- И той ли?
- Да, с Елисавета.
- Я гледай!
- Защо, учудваш ли се?

- Да. Защото това не е вярно.
- Не е вярно ли? А с коя?
- С никоя.
- Солидарни сте. Виждам.
- Защо пък. Аз казвам истината.
- А знаеш ли, че Мариана дори е стигнала по-далече

И сега не знам как ще се оправя.

- Какво е станало?
- Той Кирил е виновен за тази работа. Ама и на него няма да му се размине.
- То си е тяхна работа.
- Да, но поне да бяха изчакали да свършат училище.
- На всеки му хрумва понякога нещо.
- Да, ама такива хрумвания водят до опасни резултати. Майка му на Кирил ми се оплаква. Не го оставяла да си учи уроците.
- Кой?
- Мариана. Направо не очаквах от нея това.
- Да пречи на Киро да си учи уроците ли?
- То да му пречеше само за уроците, ами му е замаяла главата, че той само по нея търчи.
- Не съм забелязал такова нещо.
- Едва ли.
- Ама наистина. Аз не знам такова нещо.
- Нали Мери й казвате на Мариана? Да, така, нали?
- Отде ще знам.
- То голяма конспирация, голямо нещо. И ще ти кажа. Мариана е голяма еснафка. Това ти го казвам не като учителка, не като класна, а като човек, който вижда слабостите на другите.
- Това го знам.
- Дори нейната еснафщина стига до снобизъм

- Това ми е ясно.
- Естествено, това си е в характера ѝ, но тя така силно повлия на Кирил, че той стана просто неузнаваем.
- Не съм забелязал. Или може би вие не сте познавали учениците си достатъчно добре.
- Така ли мислиш?
- Да.
- Но все пак Станислава е много добро момиче. Славчо не се е подвел.
- Не знам.
- Защото ти е приятел.
- Не, просто не знам за това.
- Не може да не знаеш, но както и да е! Това не е най-важното. Аз дойдох за друго. Твоят успех е много намален. А миналите години беше един от най-добрите ми ученици. Какво ще кажеш за тази работа?
- Нищо.
- Как така нищо? Някой пречи ли ти да учиш?
- Не.
- Няма защо да криеш.
- Вие сигурно знаете.
- Да, знам.
- Ясно ми е. Този път излъгахте.
- Защо?
- Защото за мен нищо не знаете.
- Ще науча.
- Няма, защото и самият аз не знам.
- Как така?
- Ами така, всичко става.
- Нямам намерение да се намесвам в интимните ви работи, но вие ме карате да го правя, защото стигате до глу-

пости. Големи сте, а не любов изпитвате, а някакъв инстинкт да се събирате по двойки!

- Това не се отнася за мен, защото аз не съм член на някоя от тези двойки, за които вие споменавате.

- Още по-добре. Значи ще мога да се уповавам на теб.

- Не.

- Как така?

- Все пак са ми съученици.

- Неправилно ме разбираш.

- И вие ме разбрахте неправилно.

- Не знам. Внимавай, все пак.

- Какво, да не се подхлъзна ли?

- Да. И се стягай, защото идва краят. Аз трябва да вървя. Ще отида у Славчо и у Станислава. Довиждане.

- Довиждане – каза Емо и затвори с облекчение вратата.